

i Diskussionens Gang, idet man ikke kom til det Spørgsmaal, som her i Thinget, hvor vi behandle Finantsloven paa dens andet Stadium, synes mig at maatte være det første, som maatte komme til en vis Grad af Klarhed, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt Landstinget vil optage Finantsloven til en Behandling, der gaar ud paa at opnaa praktiske Resultater gennem Vædringsforslag. Det synes mig nemlig, at vor Forhandling, ellers vil komme til at lide af en fuldstændig Ufiterhed med Hensyn til den Betydning, der kan tillægges den, og med Hensyn til den Kraft, hvormed den føres. Naturligvis kunne vi ikke her faa en Aftemming over, hvorvidt vi ville sende Finantsloven ændret tilbage eller ikke, men det maa dog komme frem og vise sig, om der er Stemning hos Medlemmerne for at tage enkelte væsentlige Spørgsmaal frem til en alvorlig og fornyet Prøvelse, der kan føre til, at Loven maa gaa tilbage til det andet Thing. Det kan i sig selv være anstændigt, at Ministeriet udtaler sig herom, og ved andre Leiligheder har Ministeriet, ogsaa gjort dette, og det skete ogsaa tilbils i gaar, idet den høitærede Finantsminister og den høitærede Kultusminister antydede, at der var Spørgsmaal, som Ministeriet kunde ønske tagne under fornyet Behandling. Jeg var ikke tilstede, da Kultusministeren talte — det var Forretninger, som kaldte mig bort — men jeg var tilstede, da Finantsministeren talte. Han antydede som sagt dette uden stærkt at betone det og uden at udtale, at der skulde fremvinges visse Resultater, og dette fandt jeg fuldstændigt i sin Orden, idet jeg anser det for fuldstændigt rigtigt, at Ministeriet ikke optræder saaledes, at det siger: der er visse Ting, som vi ville have forandrede, og dette Thing skal hjælpe os til at opnaa disse Forandringer; det er allerede en meget stor Støtte for dette Thing, naar det veed, at der er Punkter, som Ministeriet ønsker prøvede paany. Paa den anden Side tror jeg ogsaa, at Thinget selv kan tage Initiativet her og kunde have forekommet Ministeriet ved at antyde de Spørgsmaal, som man troede kunde trænge til en fornyet Prøvelse, saaledes at det kunde ses, at ikke blot Ministeriet ønskede

det, men at ogsaa Landstinget selv fandt sig opfordret til at tage disse Spørgsmaal under Overveelse. I Tilfald forekommer det mig ganske klart, at det, naar man aabner Diskussionen om Finantsloven og derved gaar ind paa Detailspørgsmaal, er overmaade uheldigt, naar man som det ærede Medlem for 1. Ode Kreds (Sessen) begynder med at udtale, at man indstændigt ønsker, at der ingen Forandring skal ske i Finantsloven; thi saa taer jo Diskussionen al Betydning med Hensyn til de praktiske Resultater, som man kunde ønske opnaaede. Der kan ganske vist under en Debat ogsaa fremsæres saadanne Ting, som kun indeholde hvad man kalder Fremtidsspirer, i sig, men saadanne Spirer blive dog sjældent særdeles kraftige, og det forekommer mig derfor, at man, naar man saaledes affærer sig fra eller raader Thinget til at affære sig fra at søge praktiske Resultater, opnaaede, maa have meget stærke Grunde dertil, enten at man er ret tilfreds med alle Resultaterne i Finantsloven, eller at man er overbevist om, at ingen Vædring kan opnaas, eller at saadanne Tilfald kun kunne fødes for overordentlig store og i dette Tilfald ikke tilstedeliggjorte. Men at gjøre Tidshensynet gjældende saaledes, at vi, fordi vi nu have fiddet her i 5 Maanedes Behandling i det andet Thing først nu kommer til os, ikke skulde kunne anvende de Uger, som maatte behøves til at forsøge paa, om der ikke i væsentlige og store Spørgsmaal kunde naas et andet Resultat, det forekommer mig dog at være Noget, som Landstinget ikke kan gaa ind paa. Landstinget maa skønne over, om Spørgsmaalene ere saa store og vigtige, at Tiden dertil maa tages. Men naar man som det ærede Medlem omtaler væsentlige Punkter, saasom Forholdet mellem vort Land og Søforsvar, saa berøver man ikke blot sine egne Uttringer al Vægt, men man vækker tillige Tvivl om, hvorvidt man overhovedet anser denne hele Diskussion for at være af stor Betydning, naar man samtidigt dermed udtaler, at man ønsker Finantsloven vedtagen uforandret trods disse vigtige Spørgsmaal og trods det, som ligger os paa Hjerte i saa Henseende, blot fordi man